

2. juledag – 2. tekstrække

Nygårdskirken 26. december 2025, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 10, 32-42

Salmer: 100; 103; 123; 122; 118, v.2; 112

Tak Gud, fordi du gøre hjerterne bløde. Amen

Julen sætter vores liv under lup. Det, der er sårbart og svært til hverdag, er endnu sværere til jul.

Familieforhold og relationer skal stå deres prøve i denne tid. Sådan er julen – den er som vi er. Sådan var det også den første jul, da Jesus blev født. Tiderne var lige så urolige og truende dengang som i dag.

Mennesker lige så selvhævdende og intolerante som os. Men der skete noget nyt, da Jesus blev født – noget *så* nyt og anderledes, at vi stadig ikke forstår det her 2000 år efter: Midt i verdens kaos af frygt og smerte blev *glæden* født - *Guds* glæde over *netop* os mennesker og vores verden! Tænk, Gud er så glad for os – sådan som vi er! Han vil dele alt det bedste Han har med os – give os sin fred, sit håb for livet og sejr over døden! Han gør det ved at lade sin kærlighed tage menneskeskikkelse og blive født som det lille barn Jesus julenat! Og hver jul på ny, når vi mindes fødslen i stalden, da fødes Guds glæde og lys i vores

2. juledag – 2. tekstrække

hjerter på ny! Det giver håb – håb for fremtiden, tro på nye gode muligheder! Og det er den *modgift* vi har brug for – i en verden hvor lidelsen er så massiv og løgnene og kynismen trives som ukrudt. Vi sukker bittert: *Ingen roser uden torne!* – og må være ærlige og indrømme, at vi selv er hurtige til at sende skarpe og giftige ord efter andre. Og samtidig bebrejder os selv så hårdt, så det river og i hjertet og svier i samvittigheden. Midt bland vores skarpe torne lader Gud sin rose skyde frem – midt blandt os stive tidsler lader Gud mildheden blomstre! *Ingen torne uden roser* – påstår Gud fuld af trodsigt livsmod og lader sin søn bo og vokse op hos os! Jesu liv på jorden som kærlighedens mester var én lang vandring i modgang; det var udstødelse og foragt lige fra fødslen i en beskidt stald – til døden på korset. Han fik i den grad menneskers forhærdede og stiv-tornede hjerter at føle. Men Gud er mild mod de hårde, blid mod de skarpe! Gud stiftede familie og placerede sin søn hos os, der ved, at de værste krige nok slet ikke er dem der kæmpes om geografiske territorier – men dem der finder sted indenfor hjemmets fire vægge. Vi er hårde og stikkende *selv* overfor dem vi elsker. Julen sætter vores liv under lup – fordi Guds kærlighed afslører os:

2. juledag – 2. tekstrække

Afslører både vores hårdhed og vores nøgne sårbarhed. *I har brug for blidhed* – siger Gud: *I har brug for min søn varme hjælp til at gøre jeres hjerter bløde!* Det er den kristne sandhed: At hjerter skal gøres bløde, hvis mennesker skal frelses – og den sandhed er ilde hørt i en hårdhjertet verden. Jesus selv er blevet forfulgt, tortureret og dræbt for det – man ville bare lukke munden på blidhedens budskab. Men vi der kender blødhedens evangelium må ikke tie om det! Heller ikke selv om vi, som Stefanus og efter ham utallige kristne, har måttet lide under latterliggørelse og forfølgelse for de kristne værdier. Vi skal turde tro på barmhjertighedens modgift mod selvhævdelse og brutalitet. Vi skal turde tro på, at hver eneste lille dråbe god tro nytter og bygger det liv og den glæde op, som løgnen har brudt ned. Om så vores egne nærmeste håner os for det. Er det ikke prisen værd? Prisen for et blødt og varmt hjerte – ikke kun til jul men året rundt? Glædelig eftertænksom 2. juledag!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.